

LIBRIS

We know
books

PETER CHEYNEY

ULTIMUL PAHAR

Traducere: GEORGE AMILCAR TĂSLĂUANU

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**CHEYNEY, PETER****Ultimul pahar** / Peter Cheyney ; trad.: George Amilcar

Tâslăuanu. - București : Orizonturi, 2021

ISBN 978-973-736-465-4

I. Tâslăuanu, George Amilcar (trad.)

821.111

Corectură: **RODICA-LUCREȚIA CHIRIACESCU,**
MĂDĂLINA COMANCopertă: **TATIANA DANIELA POPESCU****ANOTHER LITTLE DRINK**Toate drepturile acestei ediții aparțin **Editurii ORIZONTURI****Editura ORIZONTURI – București**

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.rowww.editura-orizonturi.ro

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro**Capitolul I****LUNI*****Ce bun e-un păhărel de whisky!***

Bellamy coborî cu o deosebită grijă de pe taburetul înalt al barului și, ducându-se cu pași nesiguri la fereastră, privi, legănându-se pe călcăie, zăpada ce se așternea pe Conduit Street. Barmanul își pregăti ceva de băut și apoi se apucă să frece, mașinal, tejgheaua cromată a barului. Bellamy se întoarse și – rezemat de fereastră – îl privi lung pe barman.

Era înalt, suplu, brunet și îmbrăcat impecabil, deși costumele sale gri-închise erau destul de vechi. Sub ochi avea cearcăne adânci și părea foarte obosit, ceea ce-i dădea un aer de vagă depravare. Ochii săi mari, castanii, priveau mohorât.

Îndreptându-se către bar, exclamă cu o voce cam răgușită, dar atrăgătoare:

– De ce nu mai calcă nimeni pe-aici? L-ai mai văzut pe domnul March, Sydney?

– Nu, răspunse Sydney, nu l-am văzut de mult. Puteți să credeți ce vreți, dar presupun că n-are bani, ca toată lumea de altfel, din cauza războiului ăstuia afurisit. Când avea, era un client bun.

Bellamy se cățăra pe taburetul înalt de la bar, își bău restul de whisky cu sifon și privi semnificativ la Sydney. Acesta îi prepară un altul, în timp ce Bellamy începu să cânte fals:

*„În cinstea bătrânului whisky,
Dă-l pe gât, dă-l pe gât...”*

Barmanul îl întrerupse:

– Nu, domnule Bellamy, hai să-l zicem pe ălălalt.

Și Bellamy își întinse gâtul peste tejghea, iar Sydney își lipi capul de-al său și, împreună, începură să cânte:

„Dacă sergentu-ți fură romul, nu-i nimic,

Dacă sergentu-ți fură romul, nu-i nimic.

Doar are și el dreptu' la un gât.

Dar blestematu' de bețiv

Nici că se satură cu-atât

Și-ți fură toată sticla.

Nu-i n-im-ic...”

Își încheiară cântecul cu o notă ascuțită și falsă. Suna cumplit. Bellamy dădu paharul peste cap.

– Poate nu mă credeți, domnule Bellamy, dar îmi datați cinci lire și patru șilingi.

Bellamy îl privi încruntat, murmurând:

– Doamne-Dumnezeule, cinci lire și patru șilingi! Cred că ai greșit pe undeva la socoteală, Sydney. Rămase un timp pe gânduri, apoi reluă: Ascultă, Sydney, mă simt al dracului de rău. Tu cât whisky trebuie să bagi în tine, Sydney, ca să ți se facă rău?

După un moment de chibzuință, Sydney răspunse:

– Poate nu mă credeți, dar n-am băut niciodată destul whisky ca să mi se facă rău.

Bellamy se dădu jos, își luă paltonul de pe scaunul unde-l lăsase și începu să se îmbrace cu chiu, cu vai.

– Sper că o să apară și domnul March, zise. Unde dracu' te-am pus? Se scotoci prin buzunare. Ai un șiling la-nde-mână, Sydney?

Barmanul scoase din buzunar un șiling și-l puse pe tejghea, de unde Bellamy îl luă și, îndepărtându-se spre

peretele lateral al barului, îl introduse în aparatul-reclamă al unei întreprinderi de fructe și trase de manetă. Când automobilul se opri, cele trei lămâi erau așezate în linie. Se auzi un clinchet și în palma întinsă a lui Bellamy căzu o plăcuță roșie. Zâmbi ușor și puse plăcuța pe tejghea.

– E prima dată când scot ceva din aparatele astea. Cinci lire. Asta înseamnă că-ți mai datorez patru șilingi, pe care te rog să-i treci în contul meu.

– Fie și-așa, domnule Bellamy! Felicitările mele. Poate nu mă credeți, dar sunt obligat să dau un rând din partea casei.

Bellamy aprobă tacit din cap. Ar fi vrut ca barmanul să nu mai repete la infinit acest „poate nu mă credeți”. Sydney îi turnă un alt „Haig” dublu. Bellamy se clătina pe călcâie. Începu îndată să-și tragă mânușile, își puse pălăria și, luându-și un scurt rămas-bun de la Sydney, ieși din bar. Barmanul îi urmări zâmbind pașii nesiguri, în jos pe scară, și strecură sub tejghea paharul nebăut lăsat de Bellamy.

Afară era frig și întuneric. Cu mâinile în buzunarele paltonului, Bellamy coborî, strivind zăpada sub tălpi, pe Conduit Street, intră pe Bond Street și coti pe Albemarle Street. Se simțea rău.

La jumătatea străzii Albemarle, se chiorî la intrarea unei case deasupra căreia abia licărea, albastră, firma „The Malayan Club. Primul etaj. Deschis”. Bellamy intră și începu să urce scările. Dar când ajunse la prima turnantă, se sprijini de balustradă și apoi se așeză pe scară, reze-mându-se un moment de perete, cu ochii închiși. Dușul de aer rece, după o zi întreagă de băutură, îl dăduse gata și acum simțea că i se învârte capul.

În stânga, pe palierul îngust de la turnanta scării, se căsca ușa garderobei. În dreapta, privind în susul scării,

putea să vadă ușile duble ale clubului, puțin întredeschise, iar prin acest spațiu îngust zări o masă aranjată pentru cină. Se sculă cu greu, urcă scara și intră în bar.

Clubul Malayan era compus dintr-o cameră în formă de „L”, cu barul așezat după colț. Ajungând la bar, se adresă cu un zâmbet de bețiv fetei blonde care servea:

– Ce mai faci, scumpo? Ce mai face micuța mea blondă? Fata zâmbi.

– Minunat, răspunse ea, aruncând o privire grăbită singurului client din bar, la ora aceea – o femeie.

Rezemându-se de bar, Bellamy o studie pe fată cu atenție, începând cu părul aranjat cu grijă și terminând cu pantofii bine lustruiți, apoi murmură:

– Ți-a spus cineva vreodată, iubito, că ai un „ce” aparte? Ei bine, află că-l ai. Ai un plus de farmec feminin. Practic, ești o femeie unică. Într-una din zilele astea, când se mai îndreaptă vremea, am să-ți fac curte. Am să-ți spun că ai ochii ca două ametiste, că linia șoldurilor tale parcă-mi face cu ochiul. Și am să-ți scriu chiar și-un poem. Vezi tu, asta mi-e firea.

– Încetează, te rog, domnule Bellamy. Și-apoi, ce rost are? Cu toate fetele vorbești la fel.

– Nici vorbă! Ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat. Când am să fiu mai liber, adu-mi aminte să-ți spun ce simt eu cu adevărat pentru tine.

– Asta-i probabil ceva foarte plăcut, îi răspunse fata zâmbind.

Bellamy, aplecându-se și mai mult peste bar, îi șopti ceva la ureche.

– Domnule Bellamy! – exclamă ea împurpurată, dar cu ochii strălucitori – ai un tupeu!

– Asta-i aproape tot ce am. Dar, spune-mi, ce crezi că ar trebui să beau?

Fata îi zâmbi, gândindu-se că Nick Bellamy are într-adevăr mult farmec și-i păcat că bea atât de mult și, totodată, întrebându-se de ce nu face nimic. Îi răspunse zâmbind din nou:

– Păi, ceva să ardă gâtul cât mai tare.

Bellamy îi întoarse zâmbetul, dezvelindu-și dinții albi și îi reglăți, de sub mustăcioara neagră.

– Bine. Un Haig dublu.

După o clipă de ezitare, fata îl întrebă direct:

– Plătești, domnule Bellamy?

Bellamy îi aruncă o privire evazivă.

– De ce mă întrebi?

Fata părea încurcată.

– Ai de plată până acum peste șapte lire și șeful a spus că până nu achiți nota nu-i nimic de făcut.

Bellamy se scotoci tăcut prin buzunarul de la vestă, scoase o tabacheră și își aprinse o țigară. În acel moment, femeia care stătuse lângă foc se îndreptă agale spre bar.

Blondă, de statură potrivită, avea o față rotundă, atrăgătoare, cu trăsături frumoase, și ochi albaștri.

Bine îmbrăcată, purta un tior croit parcă înadins ca să-i scoată în relief liniile trupului, și ciorapi de mătase bej, foarte subțiri. Picioarele mici erau încălțate în pantofi de lac negru, cu tocuri extrem de înalte. Capul îi era înfășurat într-un turban negru din crêp-de-chine, ornat cu un semn de întrebare bătut în briliante.

Ajungând la bar, se opri lângă Bellamy, adresându-i-se cu o voce caldă:

– Nu le permite să-și bată joc de tine, Nicky. Rândul ăsta îl plătesc eu. Și comandă două pahare duble de whisky cu sifon.

Bellamy îi zâmbi.

– Oricine-ai fi, ești o bomboană. E grozav din partea ta. Când mă gândesc câți bani am cheltuit în barul ăsta, zău că ar fi putut să mă mai crediteze cu un pahar! Apoi – înclinându-se curtenitor: Mă numesc Bellamy. Ce mai faceți?

Ea izbucni în râs.

– Mulțumesc, foarte bine. Dar ce rost are să pretinzi că nu mă cunoști? Ne-am cunoscut mai demult. Și, zâmbind: N-am obiceiul să fac cinste străinilor, Nicky.

– Curios, n-am ce spune. Cum aș putea uita un om ca tine? Mă întreb dacă ne-am cunoscut într-adevăr și dacă am fost cu adevărat eu.

– Te-am văzut de multe ori. De obicei, în localul lui Ferdie Mott. Eram cu Harcourt March în noaptea când ai câștigat la poker o sută douăzeci de lire dintr-un singur pot, și te-am văzut și pierzând, din când în când. Dar înțeleg de ce nu-ți amintești de mine. Erai tot timpul prea turtit ca să mai poți ține minte ceva.

– Știu. Nu-i așa că-i groaznic? În fiecare dimineață când mă trezesc, iau hotărârea să mă las de băutură, pentru că mă împiedică să muncesc. Dar, pe măsură ce trec orele, ajung la concluzia că munca m-ar împiedica să beau. Și adăugă, foarte grav: Îmi place să beau! Și-și goli paharul.

– Văd, răspunse ea. Ce părere ai de încă un rând?

– Cred că ești, într-adevăr, *foarte* drăguță.

După ce comandă băuturile, blonda i se adresă din nou lui Bellamy:

– Ca să-ți poți aminti de mine data viitoare, ar fi bine să-mi reții numele: mă numesc Iris Berington, doamna Iris Berington.

– Bellamy aprobă din cap.

– *Desigur*, acum încep să-mi amintesc. Te-am văzut într-o zi undeva, într-un bar, cu Harcourt. Probabil că-i unul dintre prietenii tăi. Și pentru că-i și vechi prieten cu mine, înseamnă că și eu sunt un vechi prieten de-al tău. Și Harcourt mi-e drag, dar tu îmi placi mult mai mult.

– Harcourt e foarte amuzant, într-adevăr, dar are același cusur ca și tine: bea puțin cam prea mult.

– Imposibil! exclamă Bellamy. Niciodată nu poți bea prea mult!

Iris izbucni în râs.

– Ești incorigibil. Dar cred că toată lumea spune la fel.

– Am mai auzit asta de la o grămadă de femei, răspunse Bellamy, mândru. Îmi place să fiu așa cum sunt. Și – privind-o serios: Iris, ești minunată. Când am să am puțin timp liber, am să-ți spun în sfârșit ce cred eu despre tine.

Iris zâmbi.

– Acum câteva minute îi spuneai exact același lucru fetei de la bar.

– Știu. Dar nu ți-a spus nimeni, niciodată, că istoria se repetă invariabil?

– Iar tu, tu te confuzi cu istoria, nu?

– De fapt, istoria sunt eu. Oricum, iubito, dacă ai fi Cleopatra, aș încerca să fiu un Marc Antoniu la înălțime, replică, peste umăr, Bellamy, îndreptându-se spre scaunul pe care-și lăsase pălăria. Aha! Trebuie să-mi aduc aminte... Trebuie să mă văd cu cineva. Asta, dacă reușesc să-mi aduc aminte pe *cine* trebuie să văd și *unde* anume. La revedere, Iris, și nu uita că rândul următor îl dau eu.

Punându-și mâna ușor pe brațul lui, Iris îl opri o clipă spunându-i:

– Vin des pe aici, de obicei pe la unsprezece, și mi-ar face plăcere să te revăd, Nicky.

– E foarte drăguț din partea ta. Știi, exageră el, dramatic, cred că numai frumusețea mea fatală e de vină.

– Te cred. Oricum, noapte bună! Și se întoarce la locul ei de lângă foc. Dar Bellamy, cu mâna pe clanță, o mai întrebă o dată:

– Știi, te rog și eu ceva. Dacă-l mai vezi pe Harcourt, spune-i că aș vrea să-l văd.

– Sigur că am să-i spun. Și unde vrei să-l vezi?

– Oriunde, răspunse vag Bellamy. Pe undeva p-aici.

Amândoi suntem atât de însetați, că-i greu să nu ne întâlnim mai devreme sau mai târziu. La revedere, iubito! Și ieși.

Era trecut de șase, când mașina lui Vanning coti din Norfolk Street și se opri în fața unei clădiri masive. Îl rugă pe șofer să aștepte.

Intră grăbit în bloc, întrebându-se dacă Freda vrea sau nu să meargă la petrecerea dată de Carola. Se poticni cu botul pantofului în sacii de nisip stivuiți de ambele părți ale ușii de la intrare.

Vanning era un bărbat înalt, voinic și masiv. Avea umeri foarte largi și se mișca ușor, cu iuțeala și siguranța omului bine clădit. Fața sa rotundă, butucănoasă, cu maxilare puternice și un început de gușă, care-o făcea să pară și mai plină, se revărsa peste un gât puternic, ca de taur; dar era în fond aceea a unui om hotărât, inteligent și sensibil.

Urcă scările câte trei trepte deodată și la primul etaj se opri să-și aprindă o țigară. Apoi, mergând pe coridor, deschise una dintre ușile duble, cu geam mat, pe care scria:

„Societatea Comercială Internațională Vanning Limited”, organizație fictivă în spatele căreia se camufla „Biroul C”.

Trecu prin încăperea din față, unde un funcționar singur stătea înțepenit la o masă, apoi prin altă cameră, cea din mijloc, unde vreo zece bărbați și două femei lucrau pe brânci, și ajunse, în sfârșit, în biroul său personal.

Închise ușa în urma sa și-și privi lung secretara. Stătea la biroul uriaș de mahon, cu cristal, luminat de o lampă puternică, și părea teribil de abătută. Apoi privirea îi fu atrasă de cinci ziare împăturite în trei. Trei germane, unul turcesc și unul românesc.

Din trei pași, Vanning fu lângă birou și începu să citească ziarele germane. Cu coada ochiului, putea să vadă că degetele secretarei tremurau. Când Vanning se lăsă într-un fotoliu ca să citească traducerea din turcă, femeia tresări. După un timp, Vanning se opri din citit exclamând:

– Dumnezeu!...

Stinse țigara și își aprinse alta. Se făcuse negru la față.

– V-a căutat Sir Eustace, îl anunță secretara. Sunt la curent și vrea să vă vadă imediat. I-am spus că vă întoarceți la șase.

Aprobând din cap, Vanning întrebă:

– Mai știe cineva de asta, Mary?

– Nimeni, absolut nimeni. Traducerea din turcă am făcut-o eu.

Vanning se sculă și, ducându-se la fereastră, dădu de-o parte draperiile grele. Privi un timp în bezna camuflajului de afară. Secretara îi fixa spatele lat și umerii masivi. Când se întoarce, își plecă repede ochii.

– Asta se întâmplă pentru a treia oară. Dumnezeu!... E groaznic... afurisit de-al dracului. Și ce naiba pot face?...

– Sir Eustace m-a rugat să vă comunic că nu trebuie să vă faceți prea multe griji, interveni secretara. Spunea că-și dă seama cât vă frământă toată afacerea asta și, de aceea, dorea să vă spună că...

– Încetează, Mary. N-am nevoie de compătimirea lui. Nu vreau decât să pun mâna pe afurisitul ăla de trădător. Și – deschizând ușa – mârâi peste umăr: Telefonează-i lui Sir Eustace și spune-i că sunt în drum spre el. Apoi ieși, trântind ușa.

În urma lui, secretara se duse la biroul ei din capătul celălalt al imensei încăperi și răscoli în zadar toate sertarele ca să-și găsească sticluța cu aspirine.

Când ridică receptorul telefonului, plânga.

Vanning opri mașina la capătul străzii Birdcage Walk, ce dădea în Whitehall, și, mergând vreo cincizeci de metri înspre Wellington Barracks, împinse poarta de la grilajul unei case vechi și demodate, traversă grădina și sună la ușă.

Se vedea că era așteptat, pentru că un valet bătrân îi deschise ușa imediat.

– Pe aici, vă rog, domnule. Sir Eustace a și sosit.

După ce-și scoase paltonul, Vanning păși în urma valetului, în biroul bine încălzit și feeric luminat de la capătul unui coridor lung. După ce-l anunță, valetul dispăru.

Îndreptându-se spre biroul subsecretarului de stat, Vanning intră direct și furios în subiect:

– E groaznic, domnule. Cred că ați aflat odată cu noi.

Subsecretarul de stat aprobă din cap.

– Primim ziarele germane și turcești foarte repede. Cred că odată cu dumneavoastră.

Subsecretarul de stat se ridică, ocoli fotoliul și-i strânse mâna lui Vanning. Fața sa prelungă, calmă și zâmbitoare trăda o mare experiență de viață.

Apoi îl invită să ia loc într-unul din fotoliile din fața căminului și aduse de pe birou cutia cu țigări de foi. Alese două țigări, le tăie capetele, îi oferă foc lui Vanning cu un chibrit scos dintr-o cutie de aur și, în sfârșit, se așeză și el.

– Am impresia că nu-ți place deloc povestea asta, Vanning; că ți se pare totul foarte misterios și crezi că cineva din biroul dumitale trebuie să fie implicat în această afacere. Ei bine... n-aș vrea să-ți faci prea mult sânge rău; de altfel și ministrul e de aceeași părere. Biroul dumitale a adus servicii prea mari ca să fii acum atât de tulburat din cauza acestui incident. Mai ales că...

– Vă mulțumesc, Sir Eustace, îl întrerupse Vanning, repezindu-și înainte capul uriaș, în care-i luceau ochii întunecați. E foarte frumos din partea dumneavoastră că-mi spuneți asta și mă simt măgulit să aud că ministrul e convins că am făcut și eu ceva ca lumea în acest război. Dar nu sunt chiar atât de idiot, încât să nu-mi dau seama că o bună parte din tot ce-am realizat a fost anulat de aceste incidente. Îmi dau seama că am avut mână liberă din partea „Biroului C”, că personalul a fost *al meu*, că responsabilitatea cade *asupra mea* și că, până la urmă, dacă apar „scurgeri” de informații, voi fi tras la răspundere. Dădu neputincios din umeri.

Subsecretarul de stat privea, zâmbind ușor, capătul aprins al țigării.

– Mă întreb dacă n-ar fi bine să-ți spun ce gândește despre tine ministrul, Vanning. Poate că *într-adevăr* ți-ar prinde bine să știi că apreciază atât de mult munca pe care ai depus-o – lăsând la o parte „incidentele”, cum le numești dumneata – , încât poți să te consideri ca fiind trecut pe lista celor ce urmează să fie înnoilați în curând. Și, zâmbind mai larg: Fumează-ți liniștit țigara și relaxează-te. Ești mult